

JERUZSÁLEM FELÉ

Búcsút mondott az Úr Galileának,
Nyugodt az arca, ámde fáj belül. -
Eljött az óra ... Vár rá Jeruzsálem...
Minden sötét jóslat beteljesül.

Mennek, zarándokolnak, s péntek este
Eléjük int a kis Bethánia,
Lázár, Simon, s több hű barát hazája,
Ahol lábához ült le Mária.

Ott megpihen, csöndes baráti körben,
Velük szentelve békés szombatot.
Büszkén, bízón tekintenek Reája,
Szemükben hűség és tisztelet ragyog.

Simon házához gyűlnek alkonyatkor,
De Máriának lelke oly beteg ...
Fázik, remeg, s mikor nem látja senki -
Fehér arcára könnyek ömlenek.

Ő nagy veszélyt sejt, mély, meleg szívével:
Nem tölt a Mester itt több szombatot,
S míg más örül - szorongva visz magával
Nagy áron vett halotti balzsamot.

Úgy érzi minden, minden gyászra fordul,
A szív sejtelve sokszor oly csodás!
S már előre sírva balzsamozza,
Miként a drága holtakat szokás ...

Vasárnap lesz. Reggel Bethániából
Mennek tovább a pálmafák alatt.
Fönt fényes ég, lent illatos virágok,
Fejük fölé zöld ágak hajlanak.

A kis csapathoz sok csoport szegődik,
Zarándok nép zarándokot követ.
S a fővárosból hódoló sereggént
Eléjük tódul ifjú és öreg.

Már elmaradt mögöttük Betfagé is...
A szentváros tetői látszanak...
Zúg, forr a nép, kél lelkesült hozsánna, -
De Jézus arca halovány, hallgatag.

Szórhatnak ágat, illatos virágot,
Hogy útja legyen győzelmi út.
Nézhetnek rá, mint dicső, új királyra, -
Magas, nagy lelke, most csak fájni tud.

A szent városra néz szelíd szemével
És látja mind, mi készen várja Őt,
Eladva, verve, rútul megalázva,
Tövissel áll majd ott a nép előtt.

És nem lesz egy mentő szó senki ajkán,
Nem látnak benne többé nagy Királyt.
?Feszítsd meg őt!?, biztatja mind Pilátust,
Ki most hozsannát lelkesen kiált.

Gonosz latorként hajtják Golgotára,
S nehéz kínok közt meg kell halnia.
- Úgy lesz, amint remegve, sírva sejt
Érző, meleg szívével Mária!